

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 629/2025-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2Tos/56/2025 z 12. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. augusta 2025 domáha preskúmania uznesenia krajského súdu sp. zn. 2Tos/56/2025 z 12. júna 2025. Zároveň ústavný súd žiada o ustanovenie právneho zástupcu pre účely jeho zastupovania v konaní pred ústavným súdom.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ adresoval Okresnému súdu Trenčín návrh na podmienené prepustenie na slobodu z výkonu trestu odňatia slobody. Okresný súd uznesením sp. zn. 9PP/128/2024 zo 4. apríla 2025 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) návrh sťažovateľa zamietol. O sťažnosti, ktorú proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľ uplatnil, krajský súd rozhodol namietaným uznesením, ktorým prvostupňové rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne a sťažnosť sťažovateľa zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje tvrdenie o účelovosti a nezákonnosti namietaného uznesenia krajského súdu. Je toho názoru, že krajský súd neprípustne spochybnil správu ústavu na

výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sťažovateľ uložený trest vykonáva a v ktorej dotknutý ústav podmienične prepustenie sťažovateľa z výkonu uloženého trestu odňatia slobody odporučil. Takisto namieta nesprávnosť záveru namietaného uznesenia krajského súdu o účelovosti sťažovateľom prezentovaného kritického postoja k spáchanej trestnej činnosti. Považuje za klamstvo tvrdenie krajského súdu o tom, že sa „vyvíňa“ zo spáchania trestnej činnosti a že u neho absentujú prejavy ľútosti nad jej spáchaním. V tomto smere dôvodí, že podávanie jeho opakovaných návrhov na obnovu konania v dotknutej trestnej veci nemá nič spoločné s podaným návrhom na podmienične prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Poukaz krajského súdu na jeho trestnú minulosť hodnotí ako protizákonný a účelový.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Z obsahu argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ považuje rozhodnutie oboch konajúcich súdov, ktoré nevyhoveli jeho návrhu na podmienične prepustenie z výkonu uloženého trestu odňatia slobody, za nezákonné, keďže hodnotí niektoré jeho závery, o ktoré toto svoje konečné stanovisko konajúce súdy opreli, ako nesprávne a účelové.

5. Ústavný súd pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu zdôrazňuje, že nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo alebo nemalo byť návrhu sťažovateľa vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenom návrhu a tiež v podanej sťažnosti), ako aj s jednotlivými zistenými skutkovými okolnosťami týkajúcimi sa právnej veci sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľná.

6. Ústavný súd sa v prvom kroku oboznámil s relevantnou právnou úpravou, ktorá bola konajúcimi súdmi v právnej veci sťažovateľa aplikovaná.

Podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienične prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmieničného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieničného trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmieničnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

7. Ústavný súd takisto preskúmal odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia okresného súdu a namietaného uznesenia krajského súdu, ktoré sa v spoločnej jednote stali podkladom na právny záver o zamietnutí návrhu sťažovateľa. Ústavný súd zistil, že konajúce súdy v sťažovateľovom prípade konštatovali splnenie formálnej podmienky na podmienične prepustenie (vykonanie potrebnej časti z výmery uloženého trestu) a následne sa zamerali na posúdenie splnenia zvyšných dvoch materiálnych podmienok predpokladaných § 66 ods. 1 Trestného zákona. Podľa oboch súdov

tieto podmienky (správanie odsúdeného vo výkone trestu spôsobom preukazujúcim polepšenie a prognóza vedenia riadneho života v budúcnosti, teda po prípadnom prepustení na slobodu) neboli u sťažovateľa splnené.

8. V odôvodnení oboch rozhodnutí súdy prezentovali obsah návrhu sťažovateľa, v ktorom tento uviedol, že vzhľadom na smrť svojho brata a vysoký vek rodičov sa potrebuje o nich postarať, má záujem viesť slušný život, pracovať a nepáchať trestnú činnosť a je mu ľúto spáchania trestnej činnosti. Obhajca sťažovateľa podaný návrh podporil argumentáciou, v ktorej uviedol, že považuje všetky tri zákonné podmienky podmiennečného prepustenia za splnené, dôvodiac udelenými disciplinárnymi odmenami, zahladením predchádzajúcich disciplinárnych trestov, dobrou pracovnou morálkou sťažovateľa, postupným preradením sťažovateľa z ústavu s maximálnym stupňom stráženia do ústavu s najmiernejším stupňom stráženia, kritickým postojom sťažovateľa k spáchanej trestnej činnosti a tiež pokračovaním v prevýchovnom procese na základe hrozby ďalšieho pokračovania trestu v prípade nesplnenia podmienok podmiennečného prepustenia. V ďalšom bode súdy prezentovali správu ústavu na výkon trestu, v ktorom sťažovateľ trest aktuálne vykonáva a ktorý odporučil jeho podmiennečné prepustenie na slobodu, keď prezentoval udelené disciplinárne odmeny, skutočnosť zaradenia sťažovateľa do pracovného procesu, udržiavanie kontaktu s rodinou, menej priaznivú resocializačnú prognózu a stredný stupeň rizika recidívy.

9. Konajúce súdy ďalej dôvodili, že sťažovateľ aktuálne vykonáva trest odňatia slobody uložený pre spáchanie obzvlášť závažného zločinu vraždy, podľa odpisu z registra trestov má päť záznamov pre rôznu trestnú činnosť, kde jednou z nich je aj spáchanie zločinu lúpeže, za ktorý bol potrestaný nepodmiennečným trestom odňatia slobody vo výmere šesť rokov, z ktorého bol podmiennečne prepustený a v skúšobnej dobe sa osvedčil. V odôvodnení je ďalej poukázané na to, že sťažovateľ v trestnej veci, pre ktorú vykonáva trest odňatia slobody, uplatnil opakovane návrhy na povolenie obnovy konania, pričom v aktuálne podanom návrhu, o ktorom ešte nie je rozhodnuté, sťažovateľ uviedol, že skutok spáchal jeho brat a sťažovateľ vzhľadom na strach brata z väzenia „*vzal vec na seba*“. V predošlých návrhoch na obnovu konania, ktoré mu boli v minulosti zamietnuté, mal sťažovateľ dôvodiť spáchaním skutku pod nátlakom a hrozbami smerovanými voči nemu i jeho rodine.

10. Podľa vyjadrenia oboch súdov, ktoré akcentovali potrebu kumulatívneho splnenia všetkých zákonných podmienok podmiennečného prepustenia, sťažovateľ nesplnil druhú ani tretiu z uvedených podmienok, ktorými sú kvalifikované polepšenie odsúdeného a dôvodné očakávanie vedenia riadneho života na slobode (neexistencia rizika recidívy). Vo vzťahu k druhej z uvedených podmienok, keď sťažovateľ, resp. jeho obhajca a tiež správa ústavu poukazovali na dlhodobé dodržiavanie ústavného väzenského poriadku sťažovateľom, odkázali súdy na relevantnú judikatúru (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Urtos/2/2019 z 5. júna 2019), podľa ktorej má rozhodnutie o podmiennečnom prepustení fakultatívnu povahu a neexistuje naň právny nárok, pretože jeho podstata netkvie v tom, že by mal byť po odpykaní stanovenej doby odsúdený automaticky podmiennečne prepustený za dobré správanie či dobrú prácu. Účelom je totiž umožniť zmiernenie uloženého trestu v tom prípade, ak existuje s ohľadom na okolnosti odôvodnený predpoklad, že v prípade prepustenia odsúdeného na slobodu neexistuje pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Na tomto mieste súdy zhodnotili, že u sťažovateľa nestačí brať do úvahy len skutočnosť jeho dlhodobého správania v ústave na požadovanej úrovni. Sťažovateľ bol totiž v minulosti vo výkone trestu odňatia slobody, a teda svoje správanie vie prispôbiť podmienkam

v ústave, avšak toto zrejme dokáže len v prípade, ak je pod neustálou kontrolou, čomu zodpovedajú podmienky vo výkone trestu, na slobode však aj v minulosti po odpykaní predchádzajúceho trestu dochádzalo k jeho zlyhaniu. Vzhľadom na celkové hodnotenie postoja sťažovateľa podľa mienky súdov nie je sťažovateľ k ním spáchanej trestnej činnosti kritický, aj keď v prostredí ústavu formálne navonok prezentuje kritický postoj. Dokazujú to podľa súdov sťažovateľom opakovane podávané návrhy na obnovu konania, v ktorých buď ospravedlňuje spáchanú trestnú činnosť, alebo, ako sa to stalo naposledy, jej spáchanie popiera. Z toho súdy vyvodili záver, že sťažovateľ neprevzal za spáchanie trestného činu najzávažnejšieho charakteru (pozbavenie života iného človeka) osobnú zodpovednosť a podmienka jeho celkového polepšenia nie je splnená.

11. K podmienke neexistencie rizika recidívy súdy konštatovali, že s prihliadnutím na trestnú minulosť sťažovateľa nepovažujú túto podmienku za splnenú. Sťažovateľom spáchaná trestná činnosť mala stúpajúcu tendenciu, pričom možno a treba prihliadať aj na zahladené tresty, keďže neexistuje zákonná prekážka, ktorá by to vylučovala. Sťažovateľovi bol na začiatku za trestný čin podvodu uložený peňažný trest, potom však došlo k jeho odsúdeniu za závažnejšiu trestnú činnosť (lúpež), napokon nasledovalo odsúdenie za veľmi závažný trestný čin (vraždu). V minulosti bola sťažovateľovi poskytnutá šanca, keď bol podmiennečne prepustený z predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody, táto však nevedla k jeho náprave, keďže ešte počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného prepustenia sa dopustil trestného činu vraždy, pre ktorý je aktuálne vo výkone trestu. Podľa súdov aj v minulosti mal sťažovateľ, tak ako sa na to aktuálne odvoláva, rodinné zázemie a možnosť legálneho príjmu, avšak ani tieto skutočnosti neboli dostatočné pre elimináciu rizika recidívy a nezabránili mu v páchaní trestnej činnosti.

12. Konajúce súdy uzavreli, že u sťažovateľa prevyšuje potreba represívnej funkcie trestu (pôsobenie na odsúdeného v podmienkach výkonu trestu), pretože u neho (s prihliadnutím na jeho nekritický postoj k spáchanej trestnej činnosti a jeho trestnú minulosť) nebol preukázaný dostatočne dlhodobý záujem o takú kvalitatívnu nápravu, z ktorej by vychádzalo aj dostatočné očakávanie vedenia riadneho života na slobode.

13. Ústavný súd vo všeobecnej rovine konštatuje, že neexistuje ústavou zaručené právo na to, aby bolo vyhovené návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie splnenia zákonných podmienok je totiž vecou sudcovskej úvahy. Je teda na všeobecnom súde, aby skúmal a posúdil, či sú zákonné podmienky na vyhovenie návrhu splnené a svoje úvahy v danom smere riadne odôvodnil (II. ÚS 222/2019).

14. Vychádzajúc z informácií uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto uznesenia, bez toho, aby bolo potrebné tieto informácie ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu same osebe dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či sťažovateľ preukázal, že ďalší výkon trestu už nie je v jeho prípade potrebný, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu. Je toho názoru, že sa v ňom krajský súd náležite vysporiadal s návrhom sťažovateľa na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a riadne vysvetlil dôvody na jeho zamietnutie. Prezentovanú argumentáciu konajúceho súdu o nesplnení podmienok predpokladaných relevantnou právnou úpravou ústavný súd hodnotí ako vyčerpávajúcu, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a zmyslom aplikovaných právnych noriem.

15. V kontexte námietok sťažovateľa predostretých v podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd poznamenáva, že sa nemôže stotožniť s tvrdením sťažovateľa, podľa ktorého by mal krajský súd svoj zamietavý postoj k návrhu sťažovateľa oprieť neprípustným spôsobom o sťažovateľovu trestnú minulosť. Ústavný súd v prvom rade upozorňuje, že zohľadnenie (okrem iných okolností) aj kriminálnej minulosti odsúdeného pre účely rozhodovania o podmieňanom prepustení z výkonu trestu predstavuje celkom regulárny postup konajúcich súdov, ktoré štandardne využívajú v danom prípade odpis z registra trestov, keďže podáva obraz o minulom správaní osoby, ktorej resocializačnú prognózu je potrebné stanoviť a ktorý nemožno pri stanovení tejto prognózy ignorovať (pozri sp. zn. II. ÚS 204/2022). Samozrejme, nejde o jedinú okolnosť, ktorá by mohla sama osebe odsúdeného diskvalifikovať a vopred ho vylúčiť z možnosti podmieňaného prepustenia. Bohatá trestná minulosť odsúdeného však predstavuje jednu zo súčastí mozaiky relevantných faktorov, ktoré je potrebné pri prognózovaní budúceho správania odsúdeného na slobode zohľadňovať, a nemožno ju opomíňať. V sťažovateľovom prípade na jeho trestnú minulosť krajský súd neprihliadal iba mechanicky, povrchno, bez vyhodnotenia jej vývoja, ale rámcovo ju analyzoval, keď konštatoval, že mala gradujući charakter. Krajský súd sa pri stanovení resocializačnej prognózy sťažovateľa zaoberal aj vyhodnotením ďalších faktorov, ktoré, rovnako ako trestnú minulosť, neposudzoval mechanicky, ale vyhodnotil v celkovom kontexte (zohľadnenie skutočnosti spáchania poslednej trestnej činnosti v čase plynutia skúšobnej doby predchádzajúceho podmieňaného prepustenia).

16. Takisto je nutné povedať, že aj záver krajského súdu o vyhodnotení správania sťažovateľa počas výkonu trestu sa opiera o celkom jasné fakty a ich logické zhodnotenie. Nemožno súhlasiť so stanoviskom sťažovateľa, že jeho opakované návrhy na povolenie obnovy konania nie sú z pohľadu skúmania splnenia zákonných podmienok na podmieňané prepustenie z výkonu uloženého trestu relevantné. Obsah sťažovateľom uplatnených návrhov na obnovu konania celkom jasne svedčí o tom, že sťažovateľ, ktorý bol za dotknutý skutok právoplatne odsúdený, buď jeho spáchanie popiera alebo ho ospravedlňuje, zodpovednosť za svoje kriminálne správanie teda prijať odmieta a tento jeho postoj rozhodne nemožno považovať za patričnú kritickú sebareflexiu, ktorá by mohla vypovedať o kvalifikovanom polepšení sťažovateľa.

17. Treba zároveň dodať, že krajský súd v rámci argumentácie v podstate poskytol sťažovateľovi aj odpoveď na otázku o možnostiach, ktoré by ho mohli v budúcnosti priviesť k splneniu potrebných zákonných podmienok na podmieňané prepustenie na slobodu. V odôvodnení namietaného uznesenia totiž krajský súd celkom zreteľne sťažovateľa navigoval, aby sa zameril na skutočnú analýzu príčin porušovania spoločenských pravidiel, pre ktoré bol sankcionovaný a zaujal k svojej trestnej minulosti nielen formálny kritický postoj, ale aktívny a úprimný prístup smerujúci k odstráneniu príčin minulého kriminálneho správania.

18. Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

19. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

20. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z výsledku posúdenia ústavnej sťažnosti ústavným súdom je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel.

21. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu